

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **M. K. M.**, alias **M. S. N.**, zastoupená Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2022, č. j. 43 A 72/2019-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2019, č. j. MV-88488-4/SO-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „ministerstvo“) ze dne 22. 5. 2019, č. j. OAM-16739-19/TP-2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Ministerstvo zamítlo podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území z důvodu nesplnění podmínky 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území.

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“).

[3] Krajský soud zopakoval dosavadní průběh řízení, přičemž připomněl, že žalobkyně pobývala na území v rozhodném období v zásadě jen na základě fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, a od 14. 2. 2018 navíc na základě přiznaného odkladného účinku žaloby. Fikci pobytu dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze stavět na roveň povolenému pobytu. S ohledem na to, že žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta, nelze dobu pobytu na základě fikce dle § 87y zákona o pobytu cizinců započítat do požadované doby dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nemohlo změnit ani přiznání odkladného účinku žalobě, neboť následkem přiznání odkladného účinku není prodloužení pobytového statusu cizince. Neshledal přitom rozpor s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Ani směrnice 2004/38/ES tak žalobkyni nezaručuje pobyt delší než 3 měsíce bez splnění podmínek pro vydání pobytové karty. Pokud si rodinný příslušník přeje setrvat na území déle než 3 měsíce, musí podat žádost a po provedeném správním řízení bude vydáno rozhodnutí o povolení k přechodnému pobytu, které bude ve smyslu judikatury Soudního dvora EU deklaratorní povahy. Ačkoliv tedy správní orgány nesprávně došly k závěru, že rozhodnutí o povolení k přechodnému pobytu je konstitutivní povahy, nic to nemění na skutečnosti, že ve vztahu k rozhodnému období nebylo zákonem předpokládaným rozhodnutím ověřeno, že žalobkyně splňuje podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu.

[4] Dále uvedl, že prvostupňové rozhodnutí není vnitřně rozporné, jelikož v úvodu ministerstvo konstatovalo, že fikci by bylo možné započítat, pokud by bylo povolení k přechodnému pobytu následně vydáno, což se v posuzovaném případě nestalo. Ministerstvo pak vysvětlilo, proč posouzení věci nemění ani přiznaný odkladný účinek. Stejně tak nepovažoval výklad správních orgánů za nepřiměřeně restriktivní, neboť podmínka nepřetržitého dvouletého pobytu na území, kterou musí rodinný příslušník občana EU splnit ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, je zákonodárcem v § 87h zákona o pobytu cizinců jasně stanovená. Napadené rozhodnutí nepovažoval za překvapivé ani za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se správní orgány detailně vyjádřily jak k charakteru odkladného účinku a jeho vlivu na oprávnění žalobkyně pobývat na území, tak i ke splnění podmínky dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu.

[5] Krajský soud však přisvědčil námitce, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího nezletilého syna. Souhlasil sice s argumentací správních orgánů, že u zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zákon explicitně nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, vyjma toliko některých důvodů (srov. § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Poukázal však na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu i judikaturu Soudního dvora Evropské unie, z níž plyne, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince pobývat na území České republiky, a proto představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než např. rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Nelze však zcela rezignovat na posouzení přiměřenosti a dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Připomněl, že povinnost zohlednit nejlepší zájem dítěte platí i pro rozhodnutí, které není určeno nezletilému dítěti, nýbrž jeho rodiči a správní orgány

nemohou na posouzení zájmů dítěte zcela rezignovat. Žalobkyně v řízení před ministerstvem a žalovanou tvrdila zásah do soukromého a rodinného života, přičemž relevantní skutkové okolnosti byly správnímu orgánu známy nejen z tohoto řízení, ale i z dalších pobytových řízení žalobkyně. Bylo přitom jejich povinností se tvrzenými skutečnostmi řádně zabývat a v rámci možností přezkoumatelně vyjádřit, proč podle nich převáží důvody pro zamítnutí žádosti nad důsledky takového rozhodnutí pro soukromý, a zejména rodinný život žalobkyně a jejího nezletilého syna. Ministerstvo ani žalovaná se k okolnostem soukromého a rodinného života žalobkyně v odůvodnění svých rozhodnutí nevyjádřily, neboť z odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné dostatečné důvody, jež by mohly vést k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do života žalobkyně je přiměřený. Totéž by přitom bylo možné konstatovat i k žalobní námitce zásahu do práva syna žalobkyně jakožto občana České republiky a Evropské unie setrvat na území. Námitku neposouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně proto shledal důvodnou.

III.

[6] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsudek považuje za nezákonný, neboť krajský soud nesprávně uzavřel o povinnosti posoudit přiměřenost rozhodnutí, neboť ta z právních předpisů nevyplývá. Krajský soud se opírá o judikaturu, která se týká rušení trvalých pobytů cizinců, u nichž je dovozeno, že je posuzování přiměřenosti nutné. Zdůrazňuje, že rušení trvalého pobytu a udělování povolení k trvalému pobytu jsou dvě diametrálně odlišné věci. V případě rušení trvalého pobytu cizinci, který na území žije už řadu let, je narušena jeho jistota pobytu, a zrušení tohoto pobytu by opravdu mohlo představovat výrazný zásah do jejich života, a to i takový zásah, který by bylo možno považovat za nepřiměřený důvodu ke zrušení trvalého pobytu. Cizinec při podání žádosti o trvalý pobyt však nemá jistotu, že bude moci na území České republiky pobývat trvale, neboť to závisí na výsledku řízení o jeho žádosti. Posuzování přiměřenosti neudělení trvalého pobytu je proto nadbytečné, neboť o zásah do života cizince se obvykle nemůže jednat. Pokazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-44. V projednávané věci, obdobně jako v případě řešeném v uvedeném rozsudku, postačuje, že cizinec svoji situaci může řešit jinak, a to podáním žádosti o jiné pobytové oprávnění. Nadto žalovaná uvádí, že ke zohlednění situace účastnice řízení v rámci řízení o její žádosti o přechodný pobyt reálně došlo a přechodný pobyt byl účastnici řízení udělen, což vyplývá z výpisu z informačního systému cizinců vztahujícího se k účastnici řízení. O této informaci byl krajský soud rovněž informován v rámci vyjádření k žalobě. Zákon nevyžaduje, aby správní orgán již v rámci posouzení přiměřenosti v řízení o udělení trvalého pobytu zohlednil teoretickou situaci, kdy cizinci nemusí být uděleno ani jiné povolení, o které žádá nebo má právo žádat, a posuzoval podmínky pro získání takovéhoto jiného povolení. Nesouhlasí ani se závěrem, že v napadeném rozhodnutí nebylo přezkoumatelným způsobem vyjádřeno, proč převažují důvody pro zamítnutí žádosti nad důsledky takového rozhodnutí pro soukromý a rodinný život žalobkyně a jejího nezletilého syna, neboť v něm poukazuje na možnost pobytu na základě jiného, nižšího, pobytového oprávnění. S ohledem na shora uvedené navrhla, aby kasační soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalobkyně se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou sporu je otázka dostatečného posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna, a to i v souvislosti s řízením o udělení povolení k trvalému pobytu (§ 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců), kdy žalobkyni nebyl trvalý pobyt udělen pro nesplnění podmínky 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území.

[11] Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala dne 26. 11. 2018 o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Tato žádost byla pro nesplnění podmínky 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území zamítnuta, aniž by byla zkoumána přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího nezletilého syna, občana EU. Z přiloženého výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR vyplývá, že v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu zde pobývala na fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců na základě žádosti o povolení k přechodnému pobytu ze dne 19. 9. 2016. tato žádost byla zamítnuta a žalobě proti odvolacímu rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek, přičemž žaloba byla následně zamítnuta.

[12] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*

[13] Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[m]*inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.*“

[14] Podle § 87y zákona o pobytu cizinců „[r]*odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá*

pokračování

pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.“

[15] Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců „[m]*inisterstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h.“*

[16] Dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod EU *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace*.

[17] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovatelce, že není třeba zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, pokud se jedná o „pouhé“ nevyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu. Ačkoliv zákon tuto povinnost výslovně nestanoví, z povahy věci je třeba k tomuto vždy přihlédnout. Nadto žalobkyně předložila stran tohoto četné množství podkladů. Sama stěžovatelka ani ministerstvo skutkový stav jako takový nepopírají. Jistě mají pravdu v tom, že žádost o povolení k trvalému pobytu se liší od zrušení povolení k trvalému pobytu, avšak pokud stěžovatelka tento zásah do práv tvrdí, je povinností správních orgánů se s její argumentací vypořádat. Nelze bez dalšího přisvědčit stěžovatelce, že posuzování přiměřenosti neudělení trvalého pobytu je nadbytečné, neboť se o zásah do života cizince obvykle jednat nemůže. Stejně tak argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 419/2021-44 je nepřiléhavá, neboť se míjí s předmětem sporu. Citovaný rozsudek předpokládá posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, avšak zároveň nabízí alternativy jiných pobytových oprávnění. Skutečnost, že cizinec může svoji situaci řešit různými způsoby nic nemění na tom, že správní orgány mají nepřiměřenost tvrzeného zásahu zkoumat. Není pak relevantní ani argumentace, že žalobkyni byl následně v jiném řízení udělen přechodný pobyt. V řízení o udělení trvalého pobytu nelze předjímat výsledek jiného, nezávislého řízení. Jedná se o samostatná řízení, je tak třeba počítat s různými eventualitami. Nadto žalobkyni byla žádost o přechodný pobyt již několikrát zamítnuta.

[18] Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, který uvedl: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy*.“ Ačkoliv rozhodnutím o neudělení povolení k trvalému pobytu zpravidla nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze toto a priori vyloučit. „*Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 zbrusu nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek*

ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, bod 13 a násl.).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32).

[19] K nesprávnému posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu na území ČR do soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud uvádí, že povinností vycestovat ze země (žalobkyni byl v lednu 2018 udělen výjezdní příkaz), kde má stěžovatelka nezletilého potomka, občana Unie, se již opakovaně zabýval Evropský soud pro lidská práva (srov. např. rozsudek ve věci R. a H. proti Nizozemsku ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99 nebo rozsudek ve věci N. proti Norsku ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09). Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života plyne přímo z § 87f odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Je sice pravdou, že tato povinnost není výslovně stanovena v souvislosti s žádostí o povolení k trvalému pobytu, nelze však v intencích unijního práva zcela na toto posouzení rezignovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2021, č. j. 2 Azs 413/2020-45). Obecně lze konstatovat (a to i v intencích Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), že za nepřiměřený zásah by mohlo být považováno např. to, že by došlo k oddělení rodičů od svých nezletilých dětí a naopak (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33).

[20] V posuzované věci nelze odhlédnout ani od toho, že stěžovatelka je osobou výlučně pečující o nezletilého syna. Pokud by stěžovatelka byla nucena území ČR opustit, nastala by situace, kdy by zde její nezletilý syn zůstal, přičemž by byl od matky odloučen a není zde osoba, která by o něj mohla pečovat, nebo situace, kdy by byl za účelem společného rodinného a soukromého života fakticky nucen se stěžovatelkou vycestovat. Nadto nelze s jistotou odhadnout, na jak dlouhou dobu by k takovému odloučení došlo s ohledem na složitost vízového procesu. První varianta je však v rozporu s nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, a druhá zase v rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40). V rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, konstatoval: „*Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.*“

[21] Z mezinárodních závazků, soft-law i judikatury Ústavního soudu obecně vyplývá požadavek na zohlednění nejlepšího zájmu dítěte v řízeních, které se jej přímo či nepřímo dotýkají. Posouzení nejlepšího zájmu dítěte však neznamená absolutní povinnost vydat vždy rozhodnutí jen z pohledu souladu s nejlepším zájmem dítěte. Je nutné činit rozdíl mezi

rozhodnutími, která se týkají přímo práv a povinností dítěte a rozhodnutími majícími na dítě dopad nepřímý (ani v těchto případech nelze nejlepší zájem dítěte přehlížet). Čím menší a zprostředkovanější však dopad rozhodnutí na dítě má, tím větší prostor pro upřednostnění jiného zájmu se vytváří (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 950/19). Ačkoliv se shora citovaná judikatura netýká přímo neudělení povolení k trvalému pobytu, je třeba na závěry v ní obsažené nahlížet jako na obecné východisko a základní principy. Žalobkyně v řízení před ministerstvem a žalovanou tvrdila zásah do soukromého a rodinného života, přičemž relevantní skutkové okolnosti byly správnímu orgánu známy nejen z tohoto řízení, ale i z dalších pobytových řízení žalobkyně. Z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno (srov. *L. proti Švédsku*, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81). Správní orgány proto měly tuto argumentaci stěžovatelky přezkoumatelně vypořádat. V kasační stížnosti tvrzený (implicitní) způsob vypořádání považuje zdejší soud za nedostatečný. Ministerstvo, potažmo stěžovatelka měla vysvětlit, z jakého důvodu podle nich převáží důvody pro zamítnutí žádosti nad důsledky takového rozhodnutí pro soukromý, a zejména rodinný život stěžovatelky a jejího nezletilého syna. Otázku, zda je zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu přiměřené, přitom nemůže zdejší soud sám meritorně zodpovědět.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud velmi důkladně odůvodnil své závěry a zdejší soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2023

David Hipšr
předseda senátu